

for det Omraade, den omfatter, skulle overholdes, og derfor maa den ogsaa indskrænke den enkeltes Virkefelt og Frihed enten paa den ene eller den anden Maade.

Jeg deler heller ikke den Opfattelse — det er heller ikke den almindelige —, at der har været nogen stærk Kærlighed eller Tilslutning til Loven i Folkekirken, og de Tal, det ærede Medlem nævnedes, tyde ligesom de Tal, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds nævnedes, ingenlunde paa, at der har været Trang til en saadan Lov. Men det faar nu staa hen, det ligger lidt fjernere fra selve den Afgørelse, vi skulle træffe i Dag.

Det glædede mig, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds sagde, at Loven i Stedet for at være en Tvangslov var en Lov, der tog Sigte paa kirkelig Frigørelse. Det Maal vil jeg gerne være med til at virke for. Det var det, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds udtrykte paa en anden Maade: en stykkevis frisisindet kirkelig Lovgivning, en rummelig Folkekirke. Hvis vi ere enige om det Maal, finde vi ogsaa nok Vejen til at naa det, sely om det skal ske Skridt for Skridt. Jeg mener, det Maal er det rette, og jeg tror, det er det Maal, man er gaaet efter siden Grundlovens Givelse. Den Livsopfattelse, der har været den gældende indenfor den danske Folkekirke, siden Grundloven blev given, har taget Sigte paa det Maal, og til en vis Grad har man naaet det. Jeg skal nævne Sognebaandsløsningsloven, de to Valgmenighedslove og Loven om Brugen af Kirkerne. Det er altsammen Ting, som tage Sigte paa det rette Maal og føre fremad i den rigtige Retning, idet de ere Udtryk for, kan man godt sige, Menighedslivets Krav til de forskellige Tider. Eftersom Livsytringerne i de kirkelige Kredse ere voksede, og den Frihed, man havde arvet fra Statskirken, har vist sig ikke at være tilstrækkelig til at rumme de Livsytringer, som kom frem, have Formerne maattet udvides og udvikles, og det er sket lidt efter lidt, saaledes at man hidtil er bleven indenfor Folkekirken, og efter min Mening er det ønskeligt, at det vedbliver at gaa i den Retning, saa at det, efterhaanden som Livskrayene udvikle sig og træde frem med Styrke, maa lykkes indenfor Folkekirken at faa løst Baandene saa meget, at man kan faa Plads til at være der. Sker det ikke, vil Folkekirken sprænges, og det ønsker sikkert ingen, som er Ven af en rolig Udvikling. Jeg kan derfor godt være med til, som en Ta-

ler udtalte i Gaar, at vi maa gøre smaa Skridt, men vi maa fremad i den rigtige Retning, og efter min Mening gaar Fremtidsvejen der, hvor jeg har nævnt. Det mener jeg er den rette Kirkeforfatning, som vi haade have og skulle have her i Danmark.

Om de enkelte Paragraffer er at sige, at saavel det ærede Medlem fra Ringkøbing som flere andre ærede Medlemmer, ja, vistnok alle, som have udtalt sig, have sluttet sig til det ønskelige i, at Raadets Formand ikke var selvskreven, men valgt, og jeg skal henstille, om det ikke var rigtigt, at han blev valgt af Raadets valgte Medlemmer. Men jeg skal tillige gøre opmærksom paa, at blot denne lille Rettelse, som vi alle ere enige om at finde rimelig og naturlig, og som Ministeren heller ikke satte sig imod, vil kræve saa mange Forandringer i Loven, at det vil blive ret uoverkommeligt uden Udvalgsforhandling at faa disse Rettelser foretagne. Det kommer frem paa flere Steder, end man tænker paa.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 4 om Melding til Valglisten udtalte det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, hvad jeg er ganske enig med ham i, at det var ønskeligt, at de, som en Gang havde meldt sig, kunde betragtes som værende meldte fremdeles, men jeg kunde ønske endnu mere, nemlig at man overhovedet kom bort fra Anmeldelsen til Valglisten. Det forekommer mig, at den ikke i nogen Maade er hensigtsmæssig. Jeg synes, man maatte kunne komme til den Ordning, at alle 25-aarige, som ikke ere udmeldte af Folkekirken og ikke have opgivet at høre til et andet Kirkesamfund, uden videre af Menighedsraadet opførtes paa Valglisten. Derved blev man fri for den mindre tiltalende Bestemmelse i § 5, at de Medlemmer, som ønske Stemmeret ved den paagældende Løjlighed, have at melde sig paa en vis bestemt Maade og opgive, om de ere døbte med den kristelige Daab, Medlemmer af Folkekirken o. s. v. Jeg kan ikke se, at Folkekirken i nogen Maade skulde lide noget ved, at man tilvejebragte Valglisten paa den Maade, der vilde være i god og naturlig Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa man tilvejebringer Valglisten paa alle andre Omraader. Det kunde naturligvis tænkes, at der paa Valglisten blev optaget Folk, som ikke burde være der, ligesom det kan ske paa politiske og kommunale Valglisten, eller at nogle var forglemte, som burde være der. Disse sidst-